

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Ref. 44 PŽ-1001/2017-2

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZ NUKA

Prato pošla

28-03-2017

Predano za poštu odlično-prep. dne 28

POŠTA R

Broj primjerka priloga

REPUBLIKA HRVATSKA KN POTPIB

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Jelene Čuveljak, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izvjestiteljice, i Božene Zajec, članice vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom EURO PROPERTY PROSPECTS – NEKRETNINE d.o.o. u stečaju, OIB 45095319801, Split, Hrvatske mornarice 1/H, kojeg zastupa stečajni upravitelj Dean Prelević iz Splita, odlučujući o žalbi stečajnog vjerovnika PODUZEĆE ZA CESTE SPLIT d.d., OIB 37901994151, Dugopolje, Svetog Mihovila 1, kojeg zastupa punomoćnica Slavica Čupić, odvjetnica u Splitu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-337/11 od 13. prosinca 2016. i dopunskog rješenja poslovni broj St-337/11 od 13. siječnja 2017., u sjednici vijeća održanoj 15. ožujka 2017.

riješio je

Odbijaju se kao neosnovane žalbe stečajnog vjerovnika PODUZEĆE ZA CESTE SPLIT d.d. iz Dugopolja i potvrđuju rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-337/11 od 13. prosinca 2016. i dopunsko rješenje poslovni broj St-337/11 od 13. siječnja 2017.

Obrazloženje

Rješenjem od 13. prosinca 2016. prvostupanjski sud je odredio namirenje razlučnog vjerovnika Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba iz kupovnine ostvarene prodajom – unovčenjem stečajne mase – imovine u vlasništvu stečajnog dužnika, upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižni odjel Supetar, i to zemljišnoknjižnih čestica upisanih u k.o. Sutivan te građevinskih objekata u izgradnji, na način da je kupovninu u iznosu od 14.240.000,00 kn rasporedio tako da se u stečajnoj masi stečajnog dužnika sukladno odredbi čl. 164.a Stečajnog zakona zadržava iznos od 838.100,00 kn, a da se razlučnom vjerovniku isplaćuje preostali iznos od 13.401.900,00 kn. Određeno je da će se isplata obaviti po pravomoćnosti rješenja, a odbijen je zahtjev razlučnog vjerovnika za namirenje iz postignute kupovnine u iznosu od 107.967.061,09 kn.

Iz obrazloženja proizlazi da su nekretnine na kojima je Raiffeisenbank Austria d.d. imala upisano razlučno pravo prodane u stečajnom postupku i da je postignuta cijena u iznosu od 14.240.000,00 kn. Sukladno odredbi čl. 164.a st. 3. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96; u daljnjem tekstu: SZ) kojom je propisano da će stečajni sudac nakon što unovči stvar na kojoj postoji razlučno pravo od iznosa ostvarenog prodajom namiriti troškove unovčenja obračunate prema pravilima iz čl. 170. SZ-a i zatim namiriti tražbine razlučnih vjerovnika, sud je riješio kako je navedeno. Tome je prethodilo ročište za raspodjelu kupovnine, koje je održano 13. prosinca 2016., a na kojem je prihvaćen izvještaj stečajnog upravitelja, odnosno prijedlog da se iz ostvarene kupovnine u stečajnu masu izdvoji iznos od 838.100,00 kn, s čime se složio razlučni vjerovnik.

Rješenjem od 13. siječnja 2017. prvostupanjski je sud prihvatio prijedlog vjerovnika Poduzeće za ceste Split iz Dugopolja za donošenje dopunskog rješenja, pa je rješenje od 13. prosinca 2016. dopunjeno točkom 4. kojom je odbijen zahtjev vjerovnika Poduzeće za ceste Split d.d. za namirenje razlučnog prava iz kupovnine postignute unovčenjem stečajne mase navedene u točki 1. rješenja, u iznosu od 787.805,34 kn.

Iz obrazloženja dopunskog rješenja proizlazi da je prema sadržaju žalbe koju je vjerovnik Poduzeće za ceste Split d.d. podnijelo protiv rješenja od 13. prosinca 2016. za zaključiti kako vjerovnik zahtijeva donošenje dopunskog rješenja o zahtjevu za namirenje vjerovnika kao razlučnog vjerovnika iz ostvarene kupovnine. Sud je zahtjev odbio kao neosnovan s obrazloženjem da vjerovnik Poduzeće za ceste Split d.d. nema razlučno pravo, pa niti pravo na namirenje, jer rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-314/11 javne bilježnice Borice Kovačević iz Splita od 10. lipnja 2011. nije nikada zabilježeno u zemljišnim knjigama na dužnikovim nekretninama. Kako se sukladno odredbi čl. 132. st. 1. i 2. tada važećeg Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 139/10) tek zabilježbom ovrhe u zemljišnoj knjizi stječe pravo namirenja tražbine iz nekretnine tj. pravo na namirenje, a tako je propisano i odredbom čl. 84. sada važećeg Ovršnog zakona, a takvo pravo nesporno nije zabilježeno u zemljišnim knjigama na nekretninama stečajnog dužnika, to je odbijen zahtjev navedenog vjerovnika za namirenje iz postignute kupovnine.

Vjerovnik Poduzeće za ceste Split d.d. podnio je žalbu protiv oba rješenja, sadržajno identičnu, navodeći u žalbi cjelokupni tijek stečajnog postupka, ukazujući na cilj stečajnog postupka koji je namirenje svih vjerovnika, a ukazujući da iz dosadašnjeg tijeka stečajnog postupka proizlazi da je cilj ovog stečajnog postupka namirenje troškova stečajnog postupka, kao i namirenje razlučnog vjerovnika. Žalitelj ukazuje da je interes žalitelja kao vjerovnika drugog višeg isplatnog reda da se razlučni vjerovnik u što većem dijelu namiri iz ostvarene kupovnine kako bi za preostali dio tražbine konkurirao ostalim vjerovnicima s manjim udjelom, s obzirom na to da se iz preostale imovine i unovčenih prava naplaćuje u razmjernom dijelu s ostalim vjerovnicima. Pri tome ukazuje da ukupan iznos tražbina svih vjerovnika iznosi 978.434,90 kn, među kojima je najviša upravo žaliteljeva tražbina, da je pobijanim rješenjem izvršena dioba ostvarene kupovnine na način koji je nepovoljan za sve vjerovnike, a da stečajni troškovi nisu obrazloženi ni dokumentirani. Iz izvješća stečajnog upravitelja, kojeg je prihvatio i razlučni vjerovnik i stečajni sud, proizlazi da se niti jedan stečajni vjerovnik neće naplatiti niti u dijelu tražbine, jer se sredstva od povrata preplaćenog poreza neće isplatiti vjerovnicima, već će biti korištena za daljnje stečajne troškove, dodatnu nagradu stečajnom upravitelju i rezervacije na ime parnice o kojoj stečajni vjerovnici nemaju nikakva saznanja, iako su ta sredstva u iznosu od 1.707.586,61 kn dovoljna za namirenje svih

vjerovnika i zatvaranje stečajnog postupka. U izvješću stečajnog upravitelja nije razjašnjeno na što se odnosi pozajmica u iznosu od 158.000,00 kn, niti je obrazloženo na što se odnose troškovi na ime knjigovodstvenih usluga u iznosu od 32.500,00 kn, što je preveliki iznos za obavljanje knjigovodstvenih usluga za poduzeće koje ne obavlja nikakvu djelatnost i nema zaposlenika. U bitnome prigovara izvješću stečajnog upravitelja da troškovi nisu dokumentirani. Kako se takvom raspodjelom kupovnine ne ostvaruje cilj stečajnog postupka, a to je namirenje svih vjerovnika, predlaže ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

U žalbi protiv dopunskog rješenja žalitelj ponavlja žalbene navode istaknute u žalbi protiv rješenja o raspodjeli kupovnine te posebno osporava zaključak prvostupanjskog suda da žalitelj nema pravo na odvojeno namirenje iz nekretnine, jer da takvo pravo stječe tek zabilježbom u zemljišne knjige. Ističe da je žalitelj specifičan razlučni vjerovnik koji je svoje pravo stekao prisilnom pravomoćnom ovrhom prije otvaranja stečajnog postupka i izvan roka od 30 dana prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečaja pa je žalitelj vjerovnik stečajne mase, a ne stečajni vjerovnik. Predlaže dopunsko rješenje ukinuti i predmet vratiti na ponovno odlučivanje.

Žalbe nisu osnovane.

Pobijana rješenja ispitana su na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. u svezi s odredbom čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; u daljnjem tekstu: ZPP), u svezi s odredbom čl. 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; u daljnjem tekstu: SZ). Rješenja su pravilna i zakonita.

Iz spisa proizlazi da je u stečajnom postupku nad predmetnim stečajnim dužnikom sukladno odredbi čl. 164. SZ-a došlo do prodaje nekretnina na kojima postoji razlučno pravo, koje su nekretnine pobliže označene u točki 1. pobijanog rješenja od 13. prosinca 2016. Rješenjem od 4. travnja 2016. nekretnine su dosuđene kupcu Maržić nekretnine d.o.o. za cijenu od 14.240.000,00 kn, te su zaključkom od 27. rujna 2016. nekretnine predane kupcu, nakon čega je prvostupanjski sud odredio ročište za diobu kupovnine za 13. prosinca 2016. Tom ročištu je prethodilo izvješće stečajnog upravitelja iz kojeg proizlazi da su ukupni troškovi stečajnog postupka od otvaranja stečajnog postupka do podnošenja izvješća specificirani iznosom od 838.100,00 kn. Također, iz zapisnika s ročišta za diobu kupovnine proizlazi da se razlučni vjerovnik koji se ima namiriti iz iznosa kupovnine složio s izvješćem stečajnog upravitelja o troškovima stečajnog postupka, odnosno o iznosima koji se od dobivene kupovnine imaju izdvojiti radi namirenja troškova sukladno odredbi čl. 169. i čl. 170. SZ-a.

Prvostupanjski sud je, dakle, postupio sukladno odredbi čl. 164.a st. 3. SZ-a kojom je propisano da će stečajni sudac nakon što u stečajnom postupku unovči stvar na kojoj postoji razlučno pravo upisano u javnoj knjizi, od iznosa ostvarenog prodajom prvo namiriti troškove unovčenja obračuna te prema pravilima iz čl. 170. st. 1. SZ-a potom namiriti tražbine stečajnih vjerovnika prema redosljedu predviđenom pravilima ovršnog postupka, a preostali iznos eventualno predati stečajnom upravitelju.

Odredbom čl. 170. st. 1. SZ-a je propisano da se troškovi utvrđivanja tražbine, koji obuhvaćaju troškove utvrđivanja istovjetnosti predmeta i prava na tom predmetu određuju u paušalnom iznosu od 5% od utška. Stavkom 2. članka 170. je propisano da se troškovi unovčenja određuju paušalno također u iznosu od 5% od utška, a ako su stvarno nastali troškovi znatno niži ili viši, odredit će se u stvarnoj visini. Prvostupanjski sud je pravilno sukladno odredbi čl. 170. st. 1. SZ-a od postignute kupovnine izdvojio 5% s osnove troškova utvrđivanja tražbina, u paušalnom iznosu, a s obzirom na izdvojeni iznos proizlazi da je s osnove troškova unovčenja sukladno odredbi čl. 170. st. 2. SZ-a izdvojio od postignute kupovnine manji iznos od 5% od utška, ocjenjujući da su stvarni troškovi niži od 5% od utška. Takvu je odluku sud donio prihvaćajući izvješće stečajnog upravitelja, iz kojeg proizlazi da je stečajni upravitelj obrazložio pojedine troškove, koje izvješće žalitelj osporava žalbom. Međutim, s obzirom na činjenicu da ukupni troškovi stečajnog postupka od dana odlučivanja o raspodjeli kupovnine niti ne dopiru do iznosa od 10% kupovnine, što bi sukladno odredbi čl. 170. st. 1. i 2. SZ-a bilo moguće izdvojiti u stečajnu masu, već manje od toga iznosa, pravilno je prvostupanjski sud prihvaćajući izvješće stečajnog upravitelja odredio da se od postignute kupovnine u stečajnu masu izdvoji iznos od 838.100,00 kn, u kojem je nesporno sadržan iznos sukladno odredbi čl. 170. st. 1. SZ-a, paušal u iznosu od 5% utška, odnosno u iznosu od 712.000,00 kn, te s osnove troškova unovčenja prema čl. 170. st. 2. SZ-a još i trošak u iznosu od 126.100,00 kn, što je znatno manje od mogućih 5% od utška, kako je to propisano citiranom zakonskom odredbom. Pri tomu treba reći da se iznos prema odredbi čl. 170. st. 2. SZ-a, koji se odnosi na troškove unovčenja, ima obračunavati s obzirom na ukupne troškove nastale radi unovčenja cjelokupne stečajne mase, a ne samo troškove koji se odnose na unovčenje sporne nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo. Naime, smisao je odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a da se razmjerno snose ukupni troškovi stečajnog postupka koji se namiruju u okviru stečajnog postupka pa i razlučni vjerovnici, kada se u okviru stečajnog postupka prodaje stvar na kojoj postoji razlučno pravo, snose razmjerno trošak stečajnog postupka, a ne samo trošak koji se tiče unovčenja konkretne nekretnine. Žalbeni navodi o nedostatno obrazloženim troškovima koje je specificirao stečajni upravitelj nisu osnovani, jer iz izvješća stečajnog upravitelja koje je prihvatio stečajni sud, a i razlučni vjerovnik, ne proizlaze nikakve nelogičnosti u obračunu troškova, a obračun nagrade stečajnom upravitelju je sačinjen sukladno važećoj Uredbi o kriterijima i načinu obračuna plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima („Narodne novine“ broj 105/15).

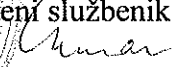
Nije osnovana niti žalba protiv dopunskog rješenja od 13. siječnja 2017., već je prvostupanjski sud pravilno odbio zahtjev žalitelja za namirenje iz postignute kupovnine prodajom nekretnina na kojima je razlučno pravo imao razlučni vjerovnik Raiffeisenbank Austria d.d. Prvostupanjski sud s pravom obrazlaže da žalitelj nema pravo na namirenje iz cijene postignute prodajom spornih nekretnina sukladno odredbi čl. 84. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12, 25/13, 30/14 i 93/14; u daljnjem tekstu OZ). Naime, odredbom čl. 84. st. 2. SZ-a je propisano da se zabilježbom ovrhe stječe pravo namirenja tražbine iz nekretnine i u slučaju da treća osoba stekne vlasništvo te nekretnine, a odredbom čl. 84. st. 6. OZ-a je propisano da ovrhovoditelj koji je predložio ovrhu, a nije prije stekao založno pravo, stječe zabilježbom ovrhe pravo da se iz nekretnine namiri prije osoba koja je na toj nekretnini stekla založno pravo ili pravo na namirenje. Iz isprava u spisu, rješenja o dosudi spornih nekretnina kupcu, proizlazi da žalitelj nije imao zabilježeno rješenje o ovrsi glede spornih nekretnina u vrijeme prodaje tih nekretnina opterećenih razlučnim pravom u korist razlučnog vjerovnika Raiffeisenbank Austria d.d., pa dakle nije stekao pravo na

namirenje iz cijene postignute prodajom navedenih nekretnina, slijedom čega je prvostupanjski sud pravilno dopunskim rješenjem takav zahtjev odbio kao neosnovan.

Glede žalbenih navoda da je žalitelj vjerovnik stečajne mase valja reći da oni nisu odlučni jer je odredbom čl. 164.a st. 3. SZ-a propisano da će stečajni sudac nakon što u stečajnom postupku unovči stvar od iznosa dobivenog prodajom prvo namiriti troškove obračunate sukladno odredbi čl. 170. SZ-a, zatim namirit tražbine razlučnih vjerovnika prema redoslijedu predviđenom pravilima ovršnog postupka, a potom preostali iznos predati stečajnom upravitelju na namirenje stečajnih vjerovnika.

S obzirom na navedeno, žalbe stečajnog vjerovnika protiv rješenja o namirenju i protiv dopunskog rješenja valjalo je ocijeniti neosnovanim te rješenja potvrditi na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a u svezi s odredbom čl. 6. SZ-a.

U Zagrebu 15. ožujka 2017.

PRESJDJEDNICA VIJEĆA
DR. SC. JELENA ČUVELJAK, v.r.
Za točnost otpavka
ovlaštení službeník

BRANKICA CURMAN

